

vendigt, og det sker jo undertiden; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at Sognefogderne sende deres Breve ufrankerede til Retsbetjenten, saa at det dog vilde være en underlig Fremgangsmaade, om en Sognefoged skulde gjøre sig den Uleilighed at besvare en Husmand med at gaa med et Brev, naar han kunde faae det sendt uden Udgift for sig. Jeg tror derfor ikke, at der er Noget at risikere ved den Sag. Alle Breve fra Sognefoged til Herredsfoged med, hvad man kalder Paategning, som hedder „afæstet Erklæring“, gaa ufrankerede til Herredsfogden, som saa betaler dem, saa i den Henseende tror jeg ikke, man kan sige Noget mod Lovforslaget. Paa den anden Side tror jeg heller ikke, man kan sige, at det vil være urigtigt at bibeholde for Sognefogderne den Ret, de have efter den nu gjældende Bestemmelse. Jeg siger og gjentager, at jeg optræder ikke som Forsvarer af Lovforslaget; men jeg vil dog sige, at jeg ikke er ganske vis paa, at den ærede Taler havde Ret, da han sagde, at nu gik Lovforslaget over i det andet Thing, og saa kom det her tilbage enten uforandret eller i en Skikkelse, som Landsathinget ikke kunde vedtage. (Afbrydelse af Saffner.) Naar, altsaa, at enten blev det slaet ihjel eller ogsaa kom det her tilbage i sin tidligere Skikkelse. Det vil jeg anse for meget tvivlsomt. Jeg har ikke saa stor Interesse i det, men jeg tør dog tillægge det Lovforslag saa megen Betydning for det andet Thing, at dette vil tage det, saaledes som det kommer fra Landsathinget. Hvad iøvrigt Forsvaret for Lovforslaget angaar, antager jeg, at det nærmest henhører under den høitærede Justitsminister.

Strandflov: Det Lovforslag, som nu foreligger, og det, som forelaa her til 2den Behandling fra det andet Thing, berører jo kun de Ulemper, de forskjellige Kommuner have været udsatte for overfor Retsbetjentene. Der har i det andet Thing ikke været Tale om Sognefogderne, og dersom Landsathinget nu vedtager dette foreliggende Lovforslag, tror jeg, efter hvad der er mig bekendt, at Folkethinget tager det, fordi der vistnok ikke i hele Danmark foreligger de Anker mod Sognefogdernes Brevforsendelse, som der enkelte Steder har været rettet mod Retsbetjentene. Derfor vil jeg tilraade det høie Thing at gjøre, som Ordspøget siger, at mangler Nr. 1, tage vi Nr. 2; thi det, som egentlig er tilfjeldet, opnaaes ogsaa ved Lovforslaget i sin nuværende Skikkelse, nemlig at Retsbetjentene blive henviste til at faae deres Udlæg til Brevforsendelse godtgjort af Statskassen efter Regning.

Justitsministeren (Melleman): Jeg vil blot bemærke, at selv om man maatte mene, at der kunde trænges til en bedre Ordning med Hensyn til Sognefogdernes Ret til at benytte Bud, enten Husmænd eller Andre, maa man dog

paa den anden Side erkjende, at dette Lovforslag i denne Henseende ingen Ståde gjør. Det medfører, at Retsbetjentene ikke ere besejrede til at benytte Budsendelse mere paa Sogneraadens Regning eller ved, at Husmændene tilfiges, men indfører i Stedet derfor, at Retsbetjentene kunne leie Folk paa Statskassens Regning. Det er det Gneske, som Lovforslaget gaar ud paa, og dersom man maatte mene, at der ikke kan være noget Bæsentligt at indvende derimod — og jeg ser ikke, at man kan indvende Noget derimod, undtagen forsaavidt man skulde fremhæve de finansielle Betæneligheder for Statskassen, og de ere dog vistnok saa ringe, at man neppe vil lægge nogen Vægt paa dem — naar man altsaa maa erkjende, at Lovforslaget, saaledes som det nu lyder, ingen Betænelighed kan have, synes jeg ikke, det er en Grund til at stemme imod det, at det ikke tillige ordner Forholdet med Hensyn til Sognefogderne, forsaavidt som der der maatte være Noget at ordne eller Anledning til at indføre nye Regler.

Saffner: Det ærede Medlem her ligeoverfor (Strandflov) tilraader jo nu at tage Lovforslaget, som det foreligger. Dersom jeg ikke mindes feil, stemte det ærede Medlem imod Endringsforslaget, da det var under Forhandling og Afstemning sidst her i Thinget. Det ærede Medlem mente, at kan man ikke faae det Bedste, skal man tage det Næstbedste. Jeg mener nu, at naar man har fundet Ulemper og Urigtigheder ved et bestaaende Forhold, saa skal man, naar man vil udrydde dem, udrydde dem tilbunds og ikke lade det Halve af dem blive staaende tilbage. Det er muligt, at der i det ærede Medlems nærmeste Omegn ikke finder saadan Benyttelse Sted fra Sognefogdernes Side, men Erfaringer fra andre Egne af Landet kunne jo vise det Modsatte, og det er ogsaa det Svar, jeg har at henvende til den høitærede Minister: Jeg synes ikke, Sagen er af saa stor Vigtighed, at det var ønskeligt, om man to Gange skulde komme tilbage til at behandle den, men forøvrigt er det mig temmelig ligegyldigt, hvad Udfald mit Forslag faar. Jeg har blot villet henlede det ærede Things Opmærksomhed paa Sagen, saaledes som den efter min Mening foreligger.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingene.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

blev, efterat der først var en paa sædvanlig Maade foretagen Afstemning var afgivet 28 Stemmer for det og 4 Stemmer imod det, ved et paa Grund af det ringe Stemmeantal foretaget Nayneopraab, saaledes som nedenstaaende Liste nærmere udviser, vedtaget med 33 Stemmer mod 5.